

דבר יו"ר מועצת התלמידים עטר רביד

יום הזיכרון לרבין הוא יום של מאבק. של מאבק שלנו, עם עצמנו, למען משהו טוב יותר.

נשמע לכם קלישאה, נכון?

קלישאה ככל שתהיה, היא נכונה. אם אנחנו לא נשפר את עצמנו, מי כן?

בואו נודה בזה כבר עכשיו, אין דור חכם יותר או מוכשר יותר מהדור שלנו. אבל אני חושבת שהדור הקודם, לא שהוא היה יותר טוב, הוא פשוט היה פחות אדיש. הדור הקודם, של ההורים שלנו, ואפילו הדור שלפניו, של הסבים שלנו, כבר בגילנו לקח אחריות על עיצוב חייו, ונאבק על אופייה ועל צביונה של מדינתו.

קל להגיד שהם היו ככה, רק כי הייתה להם סיבה על מה להיאבק. אבל זה לא תירוץ מספק, כי לנו יש סיבה לא פחות טובה למאבק - השלום שלנו עם עצמנו. עלינו מוטלת האחריות על האווירה בבית הספר שלנו, אנחנו קובעים אותה. ולכן, אני שואלת אתכם - האם אנחנו, כתלמידים, כחברה, בוחרים להיאבק מאבק סרק על חולצות בית ספר, או שמא כדאי לנו לבחור להיאבק בעצמנו, בחברה שלנו, בגזענות שנוצרה בינינו ומשתלטת לנו על חיי היום יום? בית הספר שלנו תומך ומאמין בערכים של קדושת האדם, בזה שכל אדם הוא אדם רגיל - לא משנה מה צבעו, מינו וגזעו. בזה שהוא קודם כל אדם. כמוני. כמוכם.

רק לפני שנה דיברנו על קבלת השונה, וכבר נדמה כאילו הכול נשכח, כאילו המשפט "שונה אבל כמוני" נשאר בדיחה לא מצחיקה. חובתנו לקבל אנשים באשר הם, בלי לשפוט אותם לפי דת, גזע ומין. אלו הערכים שעליהם גדלנו, אותם למדנו, אז לא ניתן להם להיעלם! לצעוק סיסמאות כאלו זה טוב ויפה, וגם את זה טוב שיודעים לעשות, אבל זו לא חוכמה גדולה, זה לא מספיק. אנחנו מסוגלים ליותר. אז אולי נפסיק לשבת בהפסקות רגל על רגל ולשחק באייפון בניכור גמור, נפסיק לשבת בשיעורים ולהבליג על הערות גזעניות של חברי הכיתה, ובמקום זה נבחר להיות מעורבים בנעשה בבית הספר, נבחר ליצור, להשפיע, להוביל, להנהיג ולהחזיר לבית הספר את הערכים הנשגבים שלו המצביעים על קדושת האדם, שעד עכשיו התנוססו מעל ראשי כולנו כמובילי דרך.

מורשתו של יצחק רבין מצביעה בדיוק על דברים אלו. היא קוראת לנו לקום ולעשות, לקחת אחריות על החיים שלנו, לא לעמוד מהצד ולספוג. אז בואו ניקח אותה בשתי ידיים, נאמץ אותה, כי כרגע הכוח בידיים שלנו. אנחנו קובעים עכשיו את כללי המשחק.